

Assumptes familiars

Títol original: *Frère et soeur* **Direcció:** Arnaud Desplechin **Guió:** Arnaud Desplechin, Julie Peyr **País:** França **Durada:** 110 min **Any:** 2022 **Gènere:** Drama **Interpretació:** Marion Cotillard, Melvil Poupaud, Golshifteh Farahani, Patrick Timsit, Benjamin Siksou, Max Baissette de Malglaise, Saverio Maligno, Cosmina Stratan **Música:** Grégoire Hetzel **Fotografia:** Irina Lubtchansky **Distribuidora:** Vercine **Estrena a Espanya:** 24/02/2023
No recomanada per a menors de 12 anys
Doblada en català

SINOPSI

Un germà i una germana a punt d'entrar a la cinquantena. L'Alice és actriu. El Louis va ser professor i poeta. L'Alice odia el seu germà des de fa més de vint anys. En tot aquest temps no s'han vist. A causa de la mort dels seus pares, tots dos germans es veuran obligats a tornar a veure's. (FilmAffinity)

CRÍTICA

21/05/2022 - CANES 2022: Arnaud Desplechin agita les aigües tèrboles d'un profund i violent odi fraternal arrelat en el temps i busca una manera de netejar els fons foscos de la família

A la meva dreta, tenim l'estrella de teatre Alice (**Marion Cotillard**), capaç de saltar ràpidament del plor al riure sense que sapiguem quin dels dos és veritat, bevent ginebra cada matí i fent ostentació d'un coneixement perfecte de la gamma de tranquil·litzants, antidepressius i altres medicaments antipsicòtics que engoleix sempre que ho necessita, en dosis excessives, mentre li crida al farmacèutic: "Què saps de mi? Saps què he d'aguantar?" A la meva esquerra, tenim el repudiat autor Louis (**Melvil Poupaud**), sempre enfadat, evitant les mitges tintes, amb una inclinació per l'opi, capaç de barrejar orgull i autoodi amb gran dramatisme i turmentat per la desaparició del seu fill fa uns cinc anys.

Arnaud Desplechin torna amb *Frère et soeur (Assumptes familiars)*, presentada a la competició del 75è Festival de Canes. En la seva última proposta, ens trobem el quadrilàter i cruel brou de cultiu de la família Vuillard (amb figures arquetípiques que tornen una vegada i una altra en diferents formes al llarg de la filmografia del cineasta, incloent-hi *Un cuento de Navidad*), impregnat d'una atmosfera d'amor i odi que serveix d'escenari perquè el director adopti un marc molt familiar ("Et fa estimar els morts"). Aquest context envolta uns personatges tan arrelats en el seu mal karma que acaben delectant-s'hi, amb l'objectiu d'acabar amb el seu patiment i mantenir deliberadament encesa la flama de l'odi.

"No tinc res en comú amb tu, vull que vagis a la presó, vull que mai en surtis, vull que siguis castigat pel teu orgull". Ja que no poden passar per alt l'acumulació de greuges mutus, la solució adoptada pel Louis i l'Alice ha estat allunyar-se l'un de l'altre: no es parlen des de fa anys i ella es nega fins i tot a creuar-se amb ell. Cal dir que, quan el destí o la necessitat els ha unit al llarg de la dècada anterior, la seva trobada ha desencadenat instantàniament punxades de rancúnia tan dramàtiques i enfrontaments tan espectaculars en ambients molt refinats, que la resta de la seva família i amics s'esforcen per evitar que estiguin junts sota cap concepte. Tot i això, un esdeveniment completament inesperat (els seus pares pateixen un terrible accident de trànsit), els tornarà a posar contra les cordes...

Mentre intenta obrir les finestres, encallades a causa de l'odi i la manca de comunicació, que impregna tota la seva virtuosa filmografia, Desplechin ofereix uns personatges tòxics de primer nivell als seus dos protagonistes excepcionals, mentre teixeix una xarxa narrativa absolutament controlada, reforçada per *flashbacks* i ruptures amb l'escenari de càmera on els dos "enemics" (que òbviament s'estimaven massa i que han estat consumits per la gelosia, amb una indescriptible olor d'incest que persisteix lleugerament durant tota la història) s'espion mútuament des de la distància, reforçant el seu odi recíproc i cada cop més intens. Tot i això, mentre la pel·lícula s'adhereix perfectament a la seva implacable foscor, els signes de la seva recerca d'una sortida cap a un ambient més lleuger resulten una mica artificials, i al final, tota la mecànica alliberadora en pateix les conseqüències. És com si, per al cineasta francès, prescindir d'un mapa i una brúixola, llançant-ho tot per la borda, simplement no fos una opció.

Fabien Lemercier – cineuropa.org